

РЕШЕНИЕ

№ 187

гр. София, 22 март 2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, Наказателна Колегия, първо наказателно отделение, в публичното съдебно заседание на двадесет и петти октомври, две хиляди двадесет и трета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румен Петров

ЧЛЕНОВЕ: Спас Иванчев

Красимир Шекерджиев

при участието на секретаря Марияна Петрова и прокурора Антоанета Близнакова, като разгледа докладваното от съдия Шекерджиев КНД № 813 по описа за 2023 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството пред ВКС е образувано по касационни жалби на подсъдимия Д. С. Д. и на гражданските ищци и частни обвинители Ш. Н. П. и Ш. А. С. (подадени чрез повереника им) срещу решение №103 от 12.07.2023 г., постановено по ВНОХД №128/2023 г. по описа на Апелативен съд- гр. Варна.

С присъда №5, постановена на 14.02.2023 г. по НОХД №20223100200275 по описа на Окръжен съд- гр. Варна за 2022 г. подсъдимият Д. е признат за виновен в това, че на 17.05.2020 г. в село Горен Чифлик, област Варна, по особено мъчителен начин и с особена жестокост умишлено е умъртвил А.А. А.д, като на основание чл.116, ал.1, т.6, пр.2-ро и 3-то НК, във вр. с чл.115 НК и чл.54 НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от петнадесет години, което е следвало на основание чл.57, ал.1, т.2, б.“а“ ЗИНЗС да бъде изтърпяно при първоначален „строг“ режим.

С присъдата на основание чл.59, ал.1 НК е зачетено времето, през което подсъдимият е бил задържан, считано от 17.05.2020 г.

С присъдата подсъдимият Д. е осъден да заплати на гражданския ищец Ш. Н. П.а сумата от 80 000 лева- обезщетение за претърпени в резултат на инкриминираното деяние неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 17.05.2020 г. до окончателното изпълнение на задължението, като предявения граждански иск е отхвърлен до пълния му размер от 120 000 лева като неоснователен.

С присъдата подсъдимият Д. е осъден да заплати на гражданския ищец Ш. А. С. сумата от 40 000 лева- обезщетение за претърпени в резултат на инкриминираното деяние неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 17.05.2020 г. до окончателното изпълнение на задължението, като предявения граждански иск е отхвърлен до пълния му размер от 100 000 лева като неоснователен.

С присъдата подсъдимият Д. е осъден да заплати 13 956, 88 лева- разноски по водене на делото.

С атакуваното въззивно решение съдът е изменил присъдата, като е увеличил наказанието на подсъдимия Д. от петнадесет на седемнадесет години „лишаване от свобода“.

Първоинстанционната присъда е потвърдена в останалата ѝ част.

В касационната жалба на подсъдимия се сочат всички касационни основания.

Поддържа се, че въззивният съд не е направил задълбочен анализ на доказателствените материали, като незаконосъобразно не е кредитирал обясненията на подсъдимия и е negliжирал отправената псувня от страна на пострадалия и въздействието ѝ на психиката на Д.. Твърди се, че в мотивите на въззивния съдебен акт не е посочено как са установени част от фактите по делото и въз основа на кои доказателствени източници.

Касационният жалбоподател претендира и неправилно приложение на материалния закон, като поддържа, че в случая инкриминираното деяние е квалифицирано неправилно като умишлено убийство по чл.116 НК, вместо по по-леко наказуемия състав на чл.118 НК. Твърди, че неправилно съдът е отхвърлил възможността деянието да е било извършено в момент, когато Д. се е намирал в състояние на физиологичен афект, предизвикан от отправените му от пострадалия псувни. Поддържа, че в заключенията на приетите съдебно- психиатрични експертизи не се съдържа информация, която да отхвърли възможността действията на подсъдимия да са осъществени в хипотезата на паталогичен афект, който се твърди, че е бил наличен и е следвало да бъде ценен в полза на подсъдимия.

В касационната жалба се поддържа, че наложеното на подсъдимия Д. наказание е явно несправедливо защото е завишено. Излагат се доводи, че отмереното наказание „лишаване от свобода“ за срок от седемнадесет години не съответства на извършеното престъпление и същото е определено след като въззивният съд незаконосъобразно е приел, че е налице баланс между смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. Моли се да бъде преценено, че по делото липсват отегчаващи отговорността обстоятелства и затова наказанието трябва да бъде значително намалено. Твърди се, че превъзпитателния му ефект може да бъде постигнат и с наказание в по-нисък размер.

С касационната жалба се атакува въззивното решение и в гражданскоправната му част. Поддържа се, че по делото липсват каквито и да е било доказателства за съществуваща връзка между гражданските ищци и пострадалия А., поради което и предявените искове с предмет неимуществени вреди, настъпили в резултат от инкриминираното деяние от страна на неговите роднини- майка и сестра е следвало да бъдат преценени като неоснователни и на това основание да бъдат изцяло отхвърлени.

При условията на алтернативност се предлага поради допуснати съществени нарушения на процесуални правила въззивното съдебно решение да бъде отменено, а делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд. В случай, че това искане не бъде удовлетворено се предлага въззивното решение да бъде изменено, като деянието бъде преквалифицирано по чл.118 НК, наложеното на подсъдимия Д. наказание да бъде намалено, а приетите за съвместно разглеждане граждански искове да бъдат отхвърлени като неоснователни.

В касационните жалби на гражданските ищци П. и С. се сочат касационните основания по чл.348, ал.1, т.2 и т.3 НПК.

Поддържа се, че въззивният съд не е изложил подробни и прецизни мотиви относно смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, както и за възможното приложение на чл.38, ал.1 НК.

По отношение на касационното основание по чл.348, ал.1, т.3 НПК в касационната жалба се твърди, че съдът не е отчетел особено високата степен на опасност на престъпното посегателство, това че то е насочено срещу изконните човешки права на живот и телесна неприкосновеност, това, че престъплението е осъществено брутално и самоцелно, като и не е отчетел, че при нанесения побой са увредени всички органи на пострадалия.

На тези основания се предлага наложеното на подсъдимия наказание да бъде завишено, като бъде определено наказание „доживотен затвор“, тъй като единствено това наказание би имало възпиращо действие по отношение на други лица, които извършват такива тежки престъпления.

Постановено въззивно решение се атакува и в частта за гражданските иски, като се поддържа, че неправилно те не са били уважени в пълен размер, като съдът не е отчетел това, че след извършване на престъплението подсъдимият се е развел и е прехвърлил цялото си имущество на съпругата си с цел да осуети принудителното събиране на уважените иски.

При тези оплаквания се прави искане касационният съд на основание чл.347, ал.1 НПК да наложи на подсъдимия Д. наказание „доживотен затвор“ и да уважи предявените граждански иски в пълен размер.

По делото е постъпило възражение от повереника на гражданските ищци и частни обвинители П. и ., с което се предлага касационната жалба на подсъдимия да бъде преценена като допустима, но неоснователна. Поддържат се доводи, идентични с тези отразени в касационните жалби на гражданските ищци, като се твърди, че престъплението е извършено с жестокост, която граничи със садизъм и цинизъм и наложеното на подсъдимия наказание не следва да бъде намалявано.

В касационното съдебно заседание защитникът на подсъдимия поддържа касационната жалба по изложените в нея съображения. Предлага тя да бъде уважена като съдът приеме, че въззивния съдебен състав е допуснал съществени нарушения на процесуални правила, като отново тези оплаквания не са конкретизирани.

Твърди, че неправилно е приложен и материалния закон, като съдът не е отчетел, че престъплението е осъществено след провокация на пострадалия, която е породила късосъединителна реакция, която се е довела до извършване на инкриминираното деяние. Поддържа, че престъплението е осъществено при афектен умисъл и това е трябвало да бъде отчетено при квалифицирането му.

Моли наложеното наказание да бъде намалено, като бъде отчетена продължителността на производството, за което подсъдимият няма вина, това, че той се е признал за виновен и липсата на отегчаващи отговорността му обстоятелства.

Предлага касационните жалби на частните обвинители и граждански ищци да бъдат преценени като неоснователни и да не бъдат уважавани. Твърди, че основните доводи, отразени в тях са за това, че престъплението е извършено с особена жестокост, което не може да бъде основание за увеличаване на наказанието, тъй като вече е отчетено като квалифициращо обстоятелство.

Повереникът на частните обвинители и граждански ищци поддържа касационните жалби на доверителите си и възпроизвежда отразените в тях доводи и оплаквания. Моли да бъдат уважени.

По отношение на касационната жалба на подсъдимия предлага да бъде преценена като неоснователна, като бъде отчетено че наложеното наказание не само не е завишено, а напротив е снизходително, а гражданските искиове правилно са били преценени като основателни, но незаконосъобразно не са уважени в пълен размер.

Представителят на държавното обвинение предлага касационните жалби да бъдат преценени като неоснователни. Поддържа, че въззивният съд правилно е анализирал доказателствата и е установил релевантните факти по делото. Твърди, че приетата от предходните съдебни състави правна квалификация на деянието е точна, като няма основание деянието да бъде квалифицирано по чл.118 НК.

Пледира, че наказанието не е явно несправедливо, като твърди, че то правилно е определено при баланс на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства и е достатъчно за постигане на целите на специалната и генералната превенция.

Подсъдимият Д. изразява съжаление за извършеното от него престъпление и моли да му бъде наложено по- леко наказание.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните в производството и извърши проверка на въззивния съдебен акт, намери следното:

Касационните жалби са неоснователни.

Касационният съд констатира, че във всички касационни жалби е отразено касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 НПК, но в тях няма конкретни оплаквания за допуснати съществени нарушения на процесуални правила.

В жалбата на подсъдимия Д. е посочено, че във въззивния съдебен акт липсват мотиви защо не са кредитирани обясненията на подсъдимия, а в тези на частните обвинители и граждански ищци няма оплаквания, свързани с това касационно основание.

Преди да провери по същество въззивното решение трябва да се посочи, че касационната инстанция има възможност да провери доказателствените изводи в контролирания акт единствено за това дали относимите доказателствени източници са ценени вярно и дали възприетите въз основа на тях факти и обстоятелства са правилно изведени. В рамките на така очертаните предели на касационната проверка, съдът намира, че в аналитичната си дейност въззивният съд не е допуснал фактически или логически неточности и правилно е установил фактите по делото.

Правилно съдът е ценил частично обясненията на подсъдимия Д., дадени в хода на съдебното следствие, като не ги е възприел в частта им, че непосредствено преди инкриминираното деяние пострадалият е направил опит да го удари. Вярно съдът е преценил, че дадените в съдебната фаза обяснения противоречат на тези от досъдебното производство, в които няма информация за проявена агресия от страна на А.. Тези обяснения се опровергават и от констатираната липса на увреждания при освидетелстването на подсъдимия, непосредствено след инкриминираното деяние, които са индиция за липса на проявена агресия или съпротива от пострадалия.

На това основание и касационният съд прецени, че в тази им част дадените в хода на съдебното следствие обяснения на Д. противоречат на останалите доказателствени източници и затова правилно са кредитирани обясненията му,

дадени в хода на досъдебното производство и приобщени към доказателствена съвкупност по реда на чл.279, ал.2, във вр. с ал.1, т.3 и т.4 НПК.

Касационният съд не може да сподели тезата на защитата за това, че контролирания въззивен съдебен акт страда от липса на мотиви. Напротив, съдът детайлно е възпроизвел фактите, които е приел за установени и е направил пълен, верен и задълбочен анализ на доказателствата и доказателствените средства. Правилно въззивният съд е изяснил причината за възникналия конфликт- упрек от страна на Д. към А. за дадена невярна информация за това, че пострадалият има жена и дете и отказ да му бъде дадена цигара, последван от отправен обиден израз от пострадалия по отношение на подсъдимия (псувня). Вярно е установен и механизма на последвалия физически сблъсък, като съдът е обосновано е приел, че Д. е нанесъл множество удари (между 25- 30), като ги е нанасял с ръце и предмет- дървена летва, по която са останали следи от кръв. Ударите са били насочени към главата и различни части на тялото на пострадалия А. и са нанасяни продължително при различно положение на тялото му.

Правилно съдът е отчетел, че пострадалия е претърпял удари в челната, и теменната област, в областта на дясната вежда, долния десен клепач и дясната скула и са му били счупени носните кости. Констатирани са удари със защитен характер по ръцете- лява и дясна длан, странична дясна предмишница и гърба на предмишницата и други в областта на лявото рамо, лява и дясна лопатка, гръдния кош (причинили счупване на 8-11 ребро от дясно и 7-12 ребро в ляво), дясната коремна половина, дясна хълбочна кост, седалищната област, лява тазобедрена става, ляв голям седалищен мускул и ляво бедро.

Правилно въззивният съд е преценил, че тези удари са довели до множество увреждания- счупване на лакетната кост на дясната предмишница, разкъсване на слезка, излив на 400 мл кръв в гръдната кухина, контузии на белите дробове, кръвоизлив във вътрешната сърцева обвивка, аспирация на кръв в трахеята, мастна емболия и множество травми на горните и долните крайници на А..

Въззивният съд е изяснил всички релевантни за изхода на производството факти, като вярно е приел, че те се установяват от доказателствени източници, които са непротиворечиви.

Единственото съществено противоречие, съдържащо се в обясненията на подсъдимия е констатирано и отстранено, като съдът подробно е обяснил защо кредитира дадените на досъдебното производство обяснения и не възприема тези, депозиращи в съдебната фаза.

В касационните жалби на частните обвинители и граждански ищци няма доводи, които са относими към обсъжданото касационно основание, поради което и съдът не може да им отговори.

Предвид изложеното, касационният съд прие, че в атакуваното въззивно решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила по смисъла на чл.348, ал.3 НПК и не са налице основания за отмяната му и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

По оплакването за неправилно приложение на материалния закон:

В касационната жалба на подсъдимия е направено едно единствено оплакване, свързано с касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК и то е за неправилно квалифициране на инкриминираното деяние като престъпление по чл.116, ал.1, т.6, във вр. с чл.115 НК. Претендира се правна квалификация по чл.118

НК, като се твърди, че неправилно въззивният съд не е отчетел отправянето на тежка обида към подсъдимия Д. и не е приел, че тя е довела до възникването на остър физиологичен афект, което състояние е довело до извършване на инкриминираното деяние.

Касационният съд възприе изцяло изводите на въззивния съдебен състав, че върнатата правна квалификация на инкриминираното деяние е по квалифицирания състав на чл.116, ал.1, т.6, пр.2-ро и 3-то НК, а не по по-леко наказуемия по чл.118 НК.

Правилно въззивният съд е преценил, че изрече, отправен от пострадалия А. по отношение на подсъдимия Д., представлява псувня. Той е обективно обиден и може да доведе до изпадането на последния до гневно състояние. Вярно съдът е отчетел, че квалификацията по чл.118 НК изисква тази обида да бъде преценена като „тежка“. Такава е обидата, която засяга дълбоко достойнството и честта на адресата ѝ, а преценката за това доколко конкретния израз е постигнал този резултат следва да бъде правен не само от съдържанието му, но и въз основа на това кой го е отправил, какви са отношенията между него и обиденото лице и до каква степен мнението на първия е от значение за извършителя на умишленото убийство.

В този случай правилен е изводът на въззивния съд, че макар и отправения от А. израз обективно да е могъл да бъде преценен като обиден и в други случаи да бъде приет за тежка обида, когато той е употребен от непознат за подсъдимия човек, с когото Д. не е имал никакви предходни връзки не би следвало да може да го засегне дълбоко и да предизвика промяната в съзнанието му, характерна за квалификацията по чл.118 НК.

В подкрепа на този извод е и заключението на приетата по делото комплексна съдебно-психологична и психиатрична експертиза на подсъдимия, в което експертите са категорични, че към момента на извършване на инкриминираното деяние той не е се е намирал в състояние на остър физиологичен афект. Вещите лица са изключили възможността деянието да е осъществено след субективно преживяно посттравмено събитие (визирана е евентуално отправената обида), което да е причинило внезапно избухнал афект, частично разстройство на възможността да се контролират импулсите и характерното за физиологичния афект стесняване на съзнанието. Това заключение правилно е анализирано от въззивния съд, като вярно е прието, че липсва медицинския критерий, даващ възможност да се приложи по-леко наказуемия състав на чл.118 НК.

При преценка на точната правна квалификация на деянието е следвало да бъде отчетено и последващото поведение на подсъдимия Д.. От събраните доказателства се установява, че непосредствено след приключване на конфликта до момента на пристигане на свидетелите установили смъртта на пострадалия, подсъдимият е ползвал интернет, снимал е тялото на А. и е общувал със свои познати чрез социална мрежа, като им е изпращал направените снимки. Това негово поведение категорично не съответства на смущенията в съзнанието, характерни за афектния умисъл (в това число и твърдения от защитата паталогичен афект) и на състоянието, в което изпадналият в такова състояние извършител на престъпление се намира след отшумяването му.

Касационният съд се солидаризира с изводите на въззивния съд, че не е установено по несъмнен и категоричен начин употребата на алкохол преди деянието, която да е причинила повлияване на подсъдимия, но това няма значение за правната квалификация на деянието, тъй като подсъдимият не е извършил деянието при условията на афект- без значение физиологичен или алкохолен.

В заключение следва да бъде посочено и това, че отправянето на обида от страна на пострадалия, дори да е била под формата на псувня, не може да бъде единствено основание да бъде квалифицирано деянието по чл.118 НК защото в конкретният случай тази обида не е била тежка и не е довела до промяна на съзнанието, което да е благоприятствало извършването на умишленото убийство.

Независимо, че в касационната жалба на защитника на подсъдимия липсват конкретни оплаквания относими към наличието на квалифицираните признаци по чл.116, ал.1, т.6, пр.2-ро и 3-то НК необходимо е да отбележи, че правилно въззивният съд е приел, че те са приложими. По несъмнен и категоричен начин е установено това, че убийството е извършено чрез нанасяне на десетки наслагващи се силни удари (част от тях с дървен предмет), които са били насочени към главата, тялото, ръцете и долните крайници на пострадалия и те са се отличавали със значителна сила, довела до множество счупвания и увреждания на органи, намиращи се в гръдната и коремната кухина.

В хода на производството е било установено, че ударите са нанесени приживе, като подсъдимият е продължил да ги нанася в момент, когато пострадалият е бил изправен и впоследствие, когато в резултат на побоя той е паднал на терена и се е намирал в безпомощно състояние.

Механизмът на причиняване на смъртта на пострадалия А. предполага търпенето на значителни болки и страдания в резултат на получените приживе травми. От друга страна те характеризират в негативен план и подсъдимия Д. като жестока личност, осъществил престъплението по начин, разкриващ значително по-висока обществена опасност в сравнение с начина на извършването на други престъпления със сходна правна квалификация.

Касационният съд не отстъпва от разбирането, че квалифициращият признак по чл.116, ал.1, т.6, пр.3-о НК е относим към личността на извършителя, а не към инкриминираното деяние, като приема, че съществуването му не следва да бъде изведено само от начина на извършване на престъплението, но преценява, че в този случай информация за характеровите особености на подсъдимия могат да бъдат изведени и от последващите му действия. След извършване на престъплението (интензивен и продължителен побой, довел до смъртта на пострадалия) Д. не му оказва помощ, оттегля се в помещение в близост до тялото му, а след като чува звуци от А. го снима и изпраща снимките на свои познати. Тези действия характеризират личността на подсъдимия и неговия характер и дават основание наказателната му отговорност да бъде ангажирана при наличието на квалифициращия признак по чл.116, ал.1, т.6, пр.3-то НК.

На тези основания касационният съд прецени, че материалния закон е приложен правилно, инкриминираното деяние вярно е квалифицирано като престъпление по чл.116, ал.1, т.6, пр.2-ро и 3-то НК, във връзка с чл.115 НК и атакувания въззивен съдебен акт не следва да бъде коригиран.

По оплакването за явна несправедливост на наложеното наказание:

Основните оплаквания в касационните жалби на подсъдимия и на частните обвинители и граждански ищци са относими към касационното основание по чл.348, ал.1, т.3 НПК.

В жалбата на Д. се поддържа, че неправилно въззивният съд е увеличил наложеното от първостепенния съд наказание от петнадесет на седемнадесет години „лишаване от свобода“, а в другите касационни жалби се твърди, че единственото справедливо наказание за подсъдимия е това по чл.37, ал.1, т.1 НК.

Касационният съд прецени, че правилно като смекчаващи отговорността на Д. обстоятелства са ценени чистото му съдебно минало, добрите му характеристични данни, изградените трудови навици, това че полага грижи за семейството и роднините си и оказаното съдействие в хода на разследването.

Законосъобразно въззивният съд е ценил като отегчаващо отговорността обстоятелство начина на извършване на престъплението- чрез множество силни наслагващи се удари, попаднали в главата, цялото тяло и крайниците на пострадалия А. и довели наред със счупванията на кости на ръката и множество ребра от двете страни на гръдния кош и до увреждане на голям брой вътрешни органи.

Правилно въззивният съд е преценил, че начина на извършване на престъплението го отличава значително от други инкриминирания деяния със сходна правна квалификация, като това няма отношение към преценката за приложение на по- тежко наказуемия състав по чл.116, ал.1, т.6 НК. Това е така защото дори престъплението да бе осъществено със значително по- малко нанесени удари и те да са били насочено към по- малко части на тялото на пострадалия това не би попречило деянието да бъде квалифицирано отново по обсъждания законов текст.

При този анализ на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства въззивният съд правилно е преценил, че налагането на минимално предвиденото в санкционната част на нормата на чл.116, ал.1 НК наказание не съответства на тежестта на извършеното престъпление и законосъобразно е определил наказанието при лек превес на смекчаващите отговорността обстоятелства към средния размер на предвиденото за това престъпление наказание „лишаване от свобода“.

Отмереното наказание „лишаване от свобода“ за срок от седемнадесет години е съответно на обществената опасност на извършеното престъпление, обществената опасност на подсъдимия Д. и е достатъчно за постигане на целите на чл.36 НК.

Отразеното в касационната жалба на подсъдимия оплакване за неразумна продължителност на воденото наказателно производство не може да бъде уважено, тъй като тази продължителност е обичайна за дела със сходни обвинения и съответства на фактическата и правна сложност на това производство.

Касационният съд категорично не може да сподели тезата на частните обвинители и граждански ищци, че единственото подходящо наказание, за подсъдимия е „доживотен затвор“. Това безсрочно наказание може да бъде налагано, когато извършеното престъпление е изключително тежко и доказателствата, относими към личността на извършителя дават основание да се прецени, че той е непоправим, като криминалните му нагласи са необратими. Само тогава е възможно да бъде наложено наказанието „доживотен затвор“ като отговор на извършеното престъпление и гаранция за защита на обществото от бъдещи престъпни посегателства и постигане на целите на генералната превенция.

В настоящото производство не са налице нито една от предпоставките за определяне на това наказание. Престъплението- предмет на наказателното производство не се отличава с изключителна тежест, тъй като начина на извършването му, макар и да разкрива по- висока степен на обществена опасност на дееца и деянието, не е такава, че да отговори на критерия изключителност, когато то бъде сравнено с други престъпления с идентична правна квалификация.

Категорично не е налице и другата предпоставка за налагане на наказанието „доживотен затвор“, а именно непоправимост на подсъдимия Д.. Напротив, при

него е налице лек превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, като личността му предполага възможност да бъдат постигнати целите на специалната превенция и конкретно превъзпитанието му и с изтърпяването на наказание „лишаване от свобода“ в размера определен от въззивния съд.

Касационният съд не може да сподели тезата на гражданските ищци, че последващото поведение на подсъдимия, изразило се в отчуждаване на имущество следва да бъде отчитано при преценка на справедливостта на наложеното наказание. Тези действия са осъществени след довършване на престъплението и нямат отношение към индивидуализация на наказанието.

Така мотивиран касационният съд прецени, че определеното на подсъдимия наказание „лишаване от свобода“ за срок от седемнадесет години е съответно на извършеното престъпление, данните за личността му и е достатъчно за постигане на целите на чл.36 НК. Ето защо то не е явно несправедливо по смисъла на чл.348, ал.5 НК и не следва да бъде нито намалявано, нито увеличавано.

По гражданските иски:

Касационният съд изцяло споделя изводите на въззивната инстанция, относими към основателността на предявените граждански иски и уважения им размер.

Правилно въззивният съд е анализирал доказателствените материали и е установил, че е налице силна емоционална връзка между пострадалия А. и неговата майка- гражданския ищец П.. Вярно съдът е преценил, че двамата са живели и работили заедно и пострадалият е подпомагал майка си икономически. Правилно е отчел, че двамата са имали много близки отношения, като е съобразил обстоятелството, че непосредствено след като А. е започнал работа при подсъдимия той е потърсил контакт с майка си и я е уверил, че ще я прибере при себе си.

Законосъобразно въззивният съд е приел, че е налице постоянна емоционална връзка между пострадалия и неговата сестра- гражданската ищца С., като е отчел, че тя не е с интензитета на тази с майка му, защото живеят в различни домакинства, но същата е съществувала- доказателство, за което са сравнително честите контакти между двамата.

Вярно въззивният съд е преценил, че са налице основанията да бъдат уважени предявените граждански иски с предмет претърпени в резултат на престъплението неимуществени вреди, тъй като са налице всички предпоставки на чл.45 ЗЗД за уважаването им.

Законосъобразно въззивният съд е преценил, че уважаването на предявените граждански иски частично- за сумата 80 000 лева за предявения от гражданския ищец П. иск и за сумата от 40 000 лева- за предявения от гражданския ищец С. иск отговаря на изискванията на чл.52 ЗЗД, като тези размери са съответни на претърпените неимуществени вреди и са достатъчни за репарирането им.

Верни са изводите на въззивния съд, че предявените граждански иски не следва да бъдат уважавани в пълния им размер, тъй като той би бил прекомерен.

Предвид изложеното касационният съд прецени, че атакувания въззивен съдебен акт не следва да бъде коригиран и в неговата гражданскоправна част.

Така мотивиран, Върховният касационен съд, Първо наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 103 от 12.07.2023 г., постановено по ВНОХД
№ 128/2023 г. по описа на Апелативен съд – гр. Варна.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.